

TORNAI JÓZSEF (1927) Budapest

TORNAI JÓZSEF

Teremtés-madarak

Hosszú farkú szarka
szállt le ablakomba,
vigasztalt, hogy biztos
élek még holnapra.

Beteg vagyok,
kínok, bajok
rontják testem, hűlt ágyékom
mintha nem is volna.

Meddig, madár?
Mondd meg, ha fáj,
akkor is, ha nem sok
azoknak az időknél
a száma, ameddig maradok.

Kék tollaid elvisznek a
rég volt gyerekkorba,
álomban ázsiai dalok
szólnak, mintha ünnep volna.

Ünnepe szívemnek
és annyi virágnak,
hogy tavasznak látom
január vad
hóviharát, s nem szállnak

meg a búcsú jég-angyalai
gyilkos árnyak alatt,
csak szarkák, cinkék és harkályok
mint teremtés-madarak.

Könyörgés a versírásért

Mikor még nem valék
ilyen nyomorék
kilencvenévesen,
verskentaurlajmat
hajtottam napra nap
erdőkön-réteken.

A múzsák is szerettek,
koszorúzva a kertet,
ahol fölnöttem,
hogy gyümölcsfáimat
dúsítsa könnyedén
egy-egy költemény.

Most csak álmomban jönnek
 tudat alól szavak és képek
 és csodálkozásom,
 hogy fölépítsem a galaktikus világot.
 A Tejútról kék könnyek
 kopognak koponyámon,
 lehessek újra látnok.

Ma botladozom, mint a vak,
 jaj, szállnom nem szabad
 hallgat az éjfél
 és a dél,
 elmém is elakad.

Múzsák, segítsetek
 lángolni torkomat,
 tiszta üzenetet
 hadd küldjek újra a vad
 föld gyötrődőinek.

Versemben örök a nyár

Talán tizenhat évesen
 hallottam, egy démon üzen

durván, s ró rám büntetést
 a versekért, a versekért,

amikkel éji szél rohant
 meg, kimérve a sorsomat:

a jövőt, mert kilenc szerelem
 segített írni éveken

át a kilencvenkettedik
 őszi születésnapomig.

Szerelem: méz mártotta kés,
 te vágtál aztán szenvedést

és örült vigaszt szívemen,
 mert nem futottam el sosem

új szépségek s ölek elől:
 a mája fátyol tündökölt,

míg az imádás-alkonyat
 szürkén az arcomra szakadt.

S akkor ott fájtam egyedül,
 amíg új műzsám nem örül.

Míg kedvesem, a fájdalom,
ott csöppen le a tollamon.

Hisz odaadás, szenvedés
együtt dolgozik: kézbe kéz.

Öregen is utána nyúl
annak, kin csak emlék az úr,

mert az élet, jaj, messze már,
de versemben örök a nyár.

NIKOLAJ IVANON – ELZA ARTMONTCEVA performansa, *Expanzió VIII.* – „A lakoma”, Vác, Görög-templom, 1996